

[Indenrigsministeren.]

naar dette Lovforslag ophøjes til Lov. Jeg har derfor ikke fundet Anledning til for de sønderjydske Amters Vedkommende at ændre dette Forhold, saa meget mindre, som man dernede ønsker at blive ved den Ordning, man har.

Det her foreliggende Forslag er principielt tiltraadt af Amtsrådsforeningen og de samvirkende Sognerådsforeninger, derimod ikke af Foreningen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse. Man vil i Bemærkningerne til Lovforslaget finde en Redegørelse herfor. Ved den endelige Udformning af Lovforslaget har man, saa vidt det overhovedet var gør ligt, taget Hensyn til de Indvendinger mod visse Enkeltheder, som blev fremsat af disse Foreninger, og som jeg tidligere har omtalt, et Hensyn, som jeg haaber vil bidrage til at give Forslaget en nogenlunde let Gang frem til Ophøjelse til Lov.

Der er ganske sikkert dem, der ønsker en endnu langt videregaaende Reform; der er dem, der kunde ønske, at man gravede langt dybere, end man ved denne Lejlighed søger at gøre; og jeg skal paa ingen Maade bestride Rigtigheden af de Ræsonnementer, som opstilles til Gunst for en saadan videregaaende Lovgivning. Paa den anden Side er der jo principielle Modstandere — de kan være det af almenpolitiske Grunde, og de kan være det ud fra rent skattetekniske Grunde, som jeg ikke behøver at komme ind paa. Men her maa man ikke glemme, at vi har en Ordning, som ikke muliggør at realisere vidtgaende Planer med Hensyn til Ejendomsbeskatningen som Basis for Afholdelse af alle offentlige Udgifter. Vi maa derfor indrette os under Hensyn til det, vi har, og søge at fjerne de værste Ulemper derved, og Forslaget er i hvert Tilfælde efter Regeringens Opfattelse et betydende Skridt frem mod Skabelse af større Retfærdighed og Ligelighed ved Fordelingen af de meget store Byrder, som Amternes Forvaltning foranlediger. Jeg tillader mig derfor at udtrykke Haabet om, at man vil bøje de forskellige Opfattelser, der maatte findes paa dette Omraade, mod hinanden, saaledes at dette Lovforslag — og forhaabentlig i denne Rigsdagssamling — kunde blive ophøjet til Lov. Jeg tillader mig paa det bedste at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Første Næstformand (Pinstrup): Derefter har Kirkeministeren Ordet for at

fremsette det for hans Vedkommende i Dag anmeldte Lovforslag.

Kirkeministeren (Bruun-Rasmussen):

Jeg har den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Afvikling af de gejstlige Enkekasser*. Dette Lovforslag hviler paa en Kommissionsbetænkning, som blev afgivet i Aaret 1922. Kommissionen blev nedsat i Maj Maaned 1920 efter en Bestemmelse, som indeholdes i Præstelønningsloven af 4. Oktober 1919. I denne Lov var det fastsat, at Præsterne ikke længere skulde have Pligt til at indtræde i de gejstlige Enkekasser eller yde Bidrag til de saakaldte Enkehjælpekasser, men det var samtidig paabudt, at disse Enkekassers Forpligtelser skulde ordnes ved Lov, og at denne Lov skulde opbygges paa Grundlag af Arbejdet i den Kommission, som Loven foreskrev skulde nedsættes. Kommissionen bestod af to Præster og tre forsikringskyndige Medlemmer, hvoraf det ene, Professor, Dr. H. Westergaard, af Ministeriet var udpeget som Formand. Betænkningen gik ud paa, at Kasserne, naar Loven var vedtaget, skulde ophøre med at modtage nye Indskud, og de pligtige Forsikringer skulde indkøbes i Statsanstalten for Livsforsikring, og naar disse pligtige Forsikringer var fyldestgjort ad den Vej, skulde det forventede Overskud danne en Legatfond, hvis Midler skulde komme Præsternes efterladte til gode. I alt væsentligt er disse Grundtanker i Kommissionens Betænkning at genfinde i det Lovforslag, jeg har den Ære at fremsætte for Tinget.

Naar Sagen ikke tidligere er kommet frem for Lovgivningsmagten, hænger det sammen med, at den Ordning, Kommissionen foreslog, og som jeg her kort har skitseret, paa et enkelt Punkt ikke kunde vinde Tilslutning hos Landeoderne og hos Kassernes Direktioner. I Henseende til det rent principielle Spørgsmaal, om de frigjorte Midler skal komme Præstestanden til gode, er der ingen Uoverensstemmelse; Uoverensstemmelserne drejer sig derimod om, paa hvilken Maade de pligtige Forsikringer skal fyldestgøres; Kommissionen havde foreslaaet, at de straks skulde indkøbes i Statsanstalten, hvorved man hurtigt blev færdig med dem, og Statsanstalten vilde saa i de kommende Tider varetage det fornødne. Til Forbillede for denne Ordning havde man den Bestemmelse, der forelaa i Loven af 1851, hvorved man ophævede den saakaldte „Gejstlige og verdslige Enkekasse for Nørrejylland“ og indkøbte dens